

Akcept paa et andet Sted. Den strengt formalistiske Bedømmelse, som man sædvanlig anvender, naar Talen er om, hvorvidt Vekseldomgangen er iagttaget, har til Forudsætning, at alle nødvendige Oplysninger findes i Vekslen. I det omhandlede Tilfælde er denne Forudsætning ikke til Stede, og man kan da næppe undgaa at anvende en noget friere Bedømmelse. Er saaledes Protest for manglende Akcept optaget paa Betalingsstedet eller paa det Sted, hvor Trassaten har Forretningslokale, maa den formentlig anses som lovlig, hvis Vekselindehaveren kan anføre en fyldestgørende Grund for, at han har henvendt sig paa dette Sted, f. Eks. at han ikke kender det Sted, hvor Trassaten bor, eller at en fornuftig Fortolkning af Vekslen maatte føre til, at det Sted han valgte, var det Sted, der var ment; dette er imidlertid usikkert, og det vil derfor anbefale sig for Vekselindehaveren at henvende sig paa det Sted, hvor Trassaten bor, i alle de Tilfælde, hvor dette maatte være muligt. Vi gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at hvis Trassaten har Bopæl og Forretningslokale paa samme Sted, fremgaaer det af Forskrifterne i § 89 i Udkastet, at Forevisning og Protest skal foregaa i Forretningslokalet.

Lagrådet har derhos i Forbindelse med Bestemmelsen i Udkastets § 54 om vis major-Tilfælde gjort opmærksom paa, at Bestemmelsen kun behandler det Tilfælde, at Forevisning af Vekslen eller Optagelse af Protest inden foreskrevne Tid hindres af indtraadt vis major, men derimod ikke det Tilfælde, at vis major hindrer Foretagelsen af Handlinger til Afbrydelse af Veksselforældelse, hvilket sidstnævnte Tilfælde ved den fælles nordiske Tillægslov til Veksellovene — for Danmarks Vedkommende Lov Nr. 124 af 7. Maj 1915 — blev indføjjet i gældende Veksellovs § 92, der svarer til Bestemmelsen i Udkastets § 54.

Man har hidtil været af den Opfattelse, at den ensartede Veksellovs § 54 paa udtømmende Vis behandlede vis major-Tilfældene, selv om man var opmærksom paa, at man derved i den ensartede Veksellov kom til at mangle en Bestemmelse med Hensyn til Vekselprescriptionen. Ved fornyet Gennemgang af de vedtagne Konventioner og de paa Forhandlingerne i Genève i 1930 faldne Udtalelser er man imidlertid blevet opmærksom paa, at den i Artikel 17 i Reservationerne optagne Bestemmelse, hvorefter der tillægges de kontraherende Parter Adgang til at afgøre, hvilke Forhold der bevirker Afbrydelse eller midlertidig Standsning af Forældelsen af Veksselforældelse, der forelægges Domstolene til Afgørelse, maa antages at hjemle Staterne Adgang til ogsaa at indføre Regler om Afbrydelse af Vekselprescription i Tilfælde af indtraadt vis major. Ved en Gennemgang af saavel tysk som fransk Ret ses det nemlig, at saavel Tyskland som Frankrig i deres gældende Lovgivning anerkender vis major som en Aarsag til Afbrydelse af Vekselprescription. Det er derfor sandsynligt, selv om det ikke direkte er blevet udtalt, at man ved Vedtagelsen af Artikel 17 netop har villet give Staterne de fornødne Midler i Hænde til at vedtage Bestemmelser i saa Henseende. Da det derhos maa anses for særdeles praktisk at have en Regel om Udskydelse af Veksselforældelse, blev de nordiske Delegerede paa det ovennævnte Møde i Stockholm enige om at følge Lagrådets Opfordring og med Hjælp i Artikel 17 i Reservationerne optage en Bestemmelse om Udskydelse af Vekselprescription. En hertil svarende Bestemmelse er derefter i samtlige nordiske Forslag foreslaaet optaget som sidste Stykke i § 71. Den er affattet i nøje Overensstemmelse med de i den danske Lov af 1915 indeholdte Regler, fra hvilke den dog afviger derved, at medens Loven af 1915 giver en Frist paa 2 Maaneder til Foretagelsen af Afbrydelseshandlinger efter Hindringens Ophør, foreskrives nu kun en Frist paa 1 Maaned, hvilket maa anses for fuldt tilstrækkeligt.

De øvrige af Lagrådet gjorde Bemærkninger til Udkastet har ikke givet Anledning til Ændringer.

København, den 23. September 1931.

Allerærbødigst

Helper.

V. Eigtved.